

Toevalsvondsten op de site Weststraat 13 te Oudenburg:
een Romeinse waterput en enkele laatmiddeleeuwse en
postmiddeleeuwse kuilen
(28-29 januari en 1 februari 2010)

Oudenburg, 2010

Colofon

Archeologisch Rapport Oudenburg 6

Toevalsvondsten op de site Weststraat 13 te Oudenburg: een Romeinse waterput en enkele laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen (28-29 januari en 1 februari 2010)

Foto voorblad: Zicht op gevlochten mand (wan?) in de onderzijde van een Romeinse waterput.

Code site: OU-WE-10

Uitvoering:	W. Dhaeze (Stad Oudenburg) D. Vanseveren (vrijwilliger Oudenburg)
Wetenschappelijke advisering:	S. Vanhoutte (VIOE)
Technische ondersteuning:	B. Claeys (Stad Oudenburg)
Auteurs:	W. Dhaeze & S. Vanhoutte
Beeldmateriaal:	W. Dhaeze

Inhoudsopgave

1. Inleiding	4
2. Lokalisatie	4
3. Ouder onderzoek langs de zuidelijke helft van de Weststraat	6
4. Onderzoek	6
4.1. Romeinse waterput	6
4.2. Laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen.....	10
5. Resultaten in een ruimer kader	11
6. Literatuur	11
Appendix 1: vondstenlijst.	13

1. Inleiding

Op dinsdag 26 januari 2010 merkte de archeoloog van Stad Oudenburg op dat men op het braakliggend terrein achter het huis met nummer 13 in de Weststraat (Oudenburg) gestart was met saneringswerken. Deze werken werden, onder begeleiding van studiebureau Saneco, uitgevoerd door saneringsbedrijf Aclagro. Het terrein diende te worden gesaneerd omdat er een zware mazoutverontreiniging had plaatsgevonden¹. Indertijd stonden aan de achterzijde van het te saneren perceel twee grote mazoutcontainers. Lekken hadden gezorgd voor een ernstige verontreiniging van de grond. Hoewel reeds in 2001 de toestemming was gegeven door OVAM om het terrein te saneren, werd pas in januari 2010 gestart met de werkzaamheden die twee zaken behelsden: het zuiveren van het grondwater en het afgraven van de grond tot een diepte van ca. 3 m onder het huidige maaiveld.

Aangezien het te saneren terrein in het hart van de Romeinse nederzetting ligt, achtte de archeoloog het opportuun om deze werken te begeleiden. In overleg met D. Coopman (Saneco) werd afgesproken de werf op geregelde tijdstippen te bezoeken. Bij een toevalsvondst zou de gemeentelijk archeoloog onmiddellijk op de hoogte worden gebracht². Een paar bezoeken door de gemeentelijk archeoloog waren negatief. In de namiddag van 28 januari 2010 werd deze telefonisch gecontacteerd door D. Coopman. Hij meldde dat men tijdens de uitgravingen een vierkante structuur had aangetroffen. B. Leysem (ploegbaas, Aclagro) had de structuur als eerste opgemerkt en, omdat hij er het archeologische belang van inzag, beslist om de werken in de zone rond deze structuur stil te leggen. Op het terrein aangekomen werd duidelijk dat de kraan een Romeinse waterput met vierkante beskisting had aangesneden. In overleg met D. Coopman en B. Leysem kreeg ondergetekende enkele dagen om de waterput en eventuele andere sporen te onderzoeken. Bij deze willen we hen, alsook M. Vanhoorebeke (Aclagro) en M. Verdegem (Aclagro), bedanken voor hun bereidwillige medewerking.

De toevalsvondst werd gemeld aan de bevoegde instantie (R. Ribbens, Ruimte & Erfgoed). Gezien het belang van de vondst werd S. Vanhoutte bereid gevonden om in te staan voor de wetenschappelijke advisering.

Behalve een Romeinse waterput werden op 28 januari 2010 geen andere sporen aangetroffen. De dag erna kwamen tijdens de werkzaamheden van Aclagro een viertal bij elkaar gelegen kuilen uit de late en post-Middeleeuwen aan het licht. Een controle van de wandprofielen leverde geen bijkomende sporen op. Uit de analyse van de wandprofielen kon opgemaakt worden dat het terrein zwaar verstoord was tot minstens 1,50 m, soms tot een diepte van 2,50 m. Deze vergravingen vonden wellicht plaats na 2001 tijdens het slopen van een omheiningmuur en van een grote garage in baksteen.

2. Lokalisatie

De toevalsvondsten gebeurden in de Weststraat achter het huis met nummer 13, op het perceel 771Z³ (Oudenburg, 1ste afdeling, sectie B) (fig. 1, 2 en 3). De toevalsvondsten kwamen aan het licht in een te saneren terrein. Op figuur 2 is de gesaneerde zone aangegeven, alsook de vijf toevalsvondsten (1: bodem Romeinse waterput; 2 t.e.m. 5: laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen).

¹ Bodemsaneringsproject: ECO-99-11-05 Depot Cuypers bvba.

² Hoewel er in het dossier van de saneringswerken geen artikel was opgenomen over de bescherming van het archeologische erfgoed, waren ook deze werken onderworpen aan de meldingsplicht (Decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, art. 8).

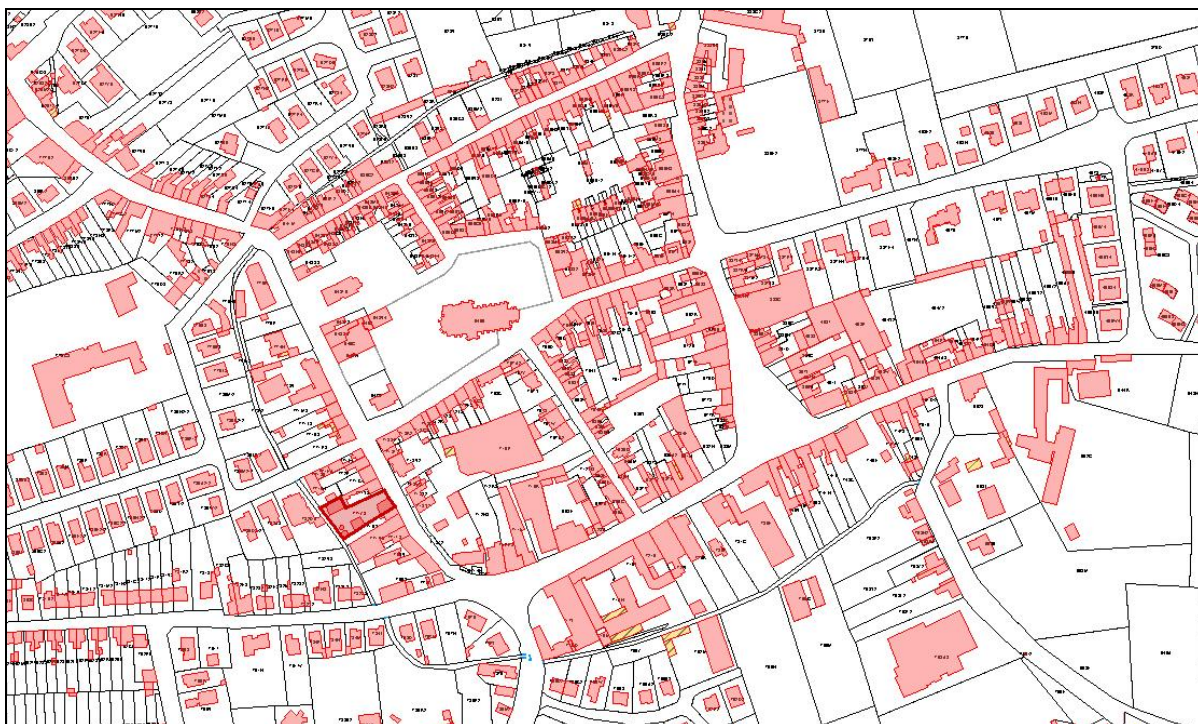

Fig. 1. Uittreksel uit de kadasterkaart. Het perceel waarin de toevalsvondsten werden gedaan is met een dikke rode lijn aangeduid.

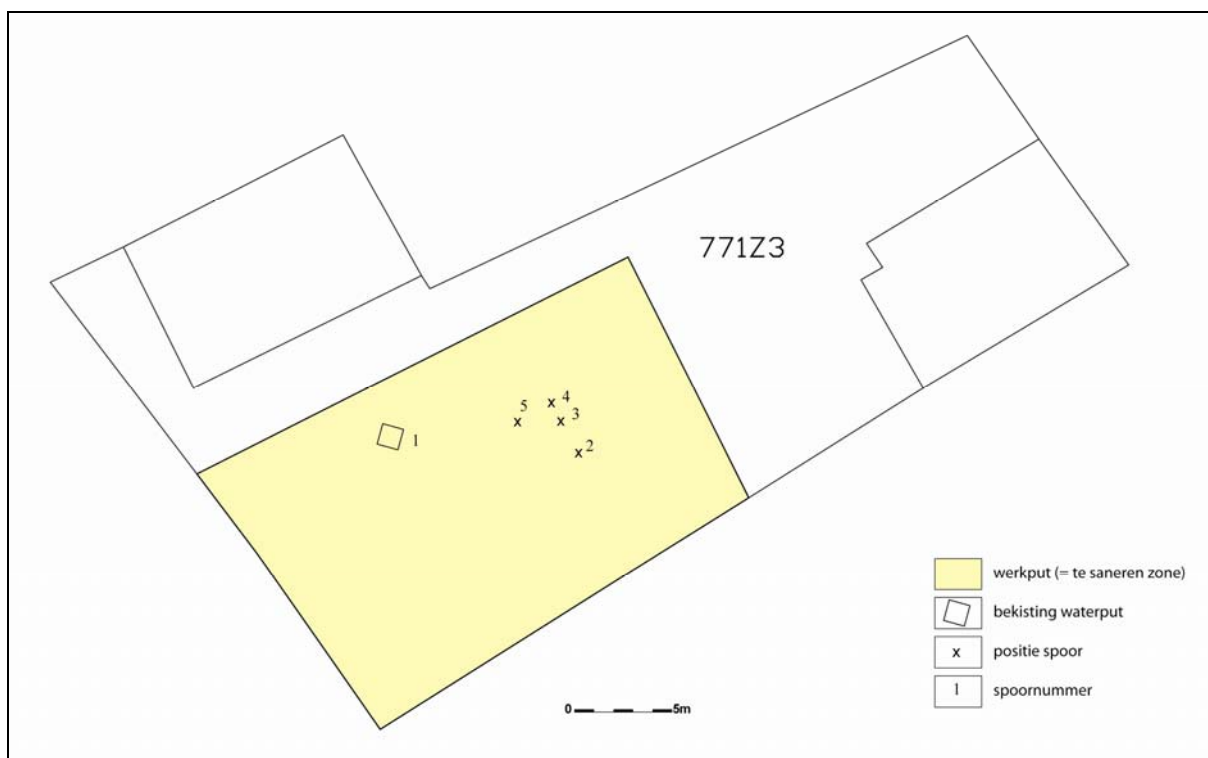

Fig. 2. Algemeen plan.

Fig. 3. Zicht op de werkput na het uigraven van de verontreinigde grond. Foto genomen vanuit NW.

3. Ouder onderzoek langs de zuidelijke helft van de Weststraat

In 1982 werd aan de voorzijde van hetzelfde perceel (771Z ³) een nieuw huis gebouwd. Tijdens het bezoek van Y. Hollevoet in 1983 op het terrein waren de werkzaamheden al grotendeels beëindigd. Y. Hollevoet kreeg wel nog de mogelijkheid om de grond uit de funderingssleuven, die naar Lissewege was afgevoerd, te onderzoeken. In deze grond werden heel wat vondsten aangetroffen, waarbij de meerderheid uit de Romeinse periode stamt, een kleiner deel uit de middeleeuwse en post-middeleeuwse periode. De Romeinse vondsten omvatten met uitzondering van een *tegula*-fragment en een fragment van een maalsteen in basaltlava, vooral ceramiek. Het aardewerk dateert uit de tweede helft van de 2de eeuw - eerste helft 3de eeuw. Bijna alle aardewerkgroepen zijn vertegenwoordigd. Het middeleeuwse materiaal omvat hoofdzakelijk aardewerk uit de 14de en 15de eeuw met enkele mogelijk oudere (13de eeuw) en jongere stukken. Tenslotte werd ook wat botmateriaal van rund en varken ingezameld. Doordat het buiten context werd gevonden, was het onmogelijk te bepalen of het uit de Romeinse dan wel middeleeuwse periode stamt. (Hollevoet 1985, 299- 302 (dossier 212) en platen 243-254)

In 1957 werden op de hoek van de Weststraat met de Burgstraat (Weststraat 2), tijdens het uitdelven van de kelder voor een nieuwbouw, vier volledige stukken laatmiddeleeuws aardewerk ingezameld, waaronder een kruik in steengoed (Hollevoet 1985, 110-111 (Oudenburg 97)). Deze vondsten wijzen op laatmiddeleeuwse bewoning.

4. Onderzoek

4.1. Romeinse waterput

Opbouw (fig. 6, 7 en 8)

De waterput werd onderzocht op 28 en 29 januari en 1 februari 2010 (s1) (fig. 2). Van deze waterput was enkel de onderste 78 cm van de bekisting bewaard, meer bepaald de onderste drie rijen planken. De bodem van de waterput bevond zich op 2,25 m TAW (ca. 4 m onder het huidige maaiveld). Van de bovenste rij planken waren de bovenste centimeters door de kraan weggegraven. De aanlegtrechter was op deze diepte smal: een strook van amper 15 à 20 cm rondom de top van de bewaarde bekisting

(laag h). De opvulling van de aanlegtrechter bestond uit vrij steriel, bleek grijsgeel zand met wat humeuze lenzen en vlekjes.

De bekisting was opgebouwd uit planken met lengtes van 92 tot 107 cm, breedtes van 28 tot 30 cm en diktes van 5 of 6 cm. De planken van de onderste rij zijn iets langer dan de planken erboven. De mediaan voor de middelste rij is 98 cm, terwijl de mediaan voor de onderste rij 105 cm bedraagt. Opvallend is verder dat alle planken van de onderste rij dezelfde breedte hebben (30 cm). De rij erboven kent wat meer variatie (28, 29 en 30 (2 ex.) cm). Verder is de onderzijde van de planken van de onderste rij aan de buitenzijde schuin afgezet; een gegeven dat regelmatig terug te vinden is bij Romeinse waterputten.

De planken waren door middel van tand-keepverbindingen aan elkaar bevestigd. De uiteindes waren L-vormig uitgewerkt en voorzien van een smalle keep. (fig. 6)

De naden tussen de planken, alsook de hoeken, waren dichtgestopt met mos (fig. 7 en 8). Dit mos had als bedoeling de planken af te dichten tegen water van buiten de bekisting. In de nederzetting van Oudenburg werd doorgaans klei gebruikt om de naden te stoppen: alle waterputten op de site Riethove waren op die manier behandeld (ongepubliceerde informatie).

Opvulling (fig. 4 en 5 en legende)

Bovenaan de opvulling van het nog bewaarde deel van de bekisting lag een compacte zwarte laag bestaande uit turfachtige materie (resten van takjes en wortels) (laag b). Daaronder kwam een pakket met bleek grijs/bruingrijs, licht kleiig zand (lagen c en e) aan het licht. Laag e verschilde van laag c doordat ze bruiner van kleur was, wat compacter en meer gelensd. Dit pakket lag bovenop een dikke laag steriel zand (laag f), wellicht kwelzand dat tijdens de constructie in de waterput spoelde. In deze laag kwam een Romeinse nagel aan het licht.

Vondsten

De meeste vondsten kwamen aan het licht in lagen c en e (appendix 1). Het betreft vooral dierlijk slachtafval (41 botfragmenten). Het grote aandeel van volledige schouderbladen van runderen (9 exemplaren) springt in het oog. Deze schouderbladen zijn voorzien van kap- en snijsporen en perforaties of scheuren. Ze zijn het resultaat van het ophangen van te drogen en te roken schouderhammen aan een metalen haak (Vanhoutte *et al.* 2009, 70). Ook de snijsporen wijzen op het roken van schouderhammen. Het rookproces zorgde immers voor het vasthechten van het vlees aan het bot; het vlees moest bijgevolg met een mes worden afgeschraapt (Lauwerier 2009, 161). In de groep van de dierlijke resten werd ook ander slachtafval van runderen (o.m. ribfragmenten) en van schapen/geiten aangetroffen (waaronder een kaak en een schouderblad met twee perforaties). In de vulling werden ook resten van kleine knaagdieren, een oesterschelp en visgraten aangetroffen.

Het aardewerk is vertegenwoordigd door een dunwandige beker in fijn reducerend aardewerk. De beker heeft een eerder hoge voet, een bolle buik en een hoge, concave hals (zie foto op voorblad). Het type is geïnspireerd door bekervormen in *terra nigra* en 'metaalglansaardewerk'. De onderzijde van de pot vertoont trilmesversiering, de buik een aantal groeven en de overgang van schouder naar hals een richel. De beker heeft een mooie, donkergrijze, metaalachtige patina. Deze beker is te situeren eind 2de eeuw - eerste helft 3de eeuw. Een klein gat is de reden waarom men zich op een gegeven ogenblik van deze beker heeft ontdaan. Dat de holte binnenin de pot niet met grond was opgevuld, is een aanwijzing voor de snelle opvulling van de waterput. Verspreid over lagen c en e kwamen ook een aantal grote aan elkaar passende scherven van een beker in 'metaalglansaardewerk' aan het licht. Het zijn scherven van een Niederbieber 33 met ovale deuken. Het baksel is dat van Trier en omgeving. Deze beker dateert uit de eerste helft van de 3de eeuw. Verspreid over de lagen kwamen nog eens een twaalfstal kleinere scherven ceramiek, waaronder scherven lokaal handgevormd en gereduceerd aardewerk en enkele scherven in *terra sigillata*, aan het licht. Ook dit aardewerk is te situeren in de periode eind 2de eeuw - eerste helft 3de eeuw.

De meest opvallende vondst in de vulling van de bekisting was een mandvormig object in gevlochten twijgwerk (fig. 9). Deze vondst kwam aan het licht in de zuidwestelijke hoek van de bekisting en was vervat in laag c. In de grond bovenop dit mandvormig object werden de resten van een klein knaagdier alsook een volledige beker in fijn gereduceerd aardewerk aangetroffen (*supra*). De binnenkant van deze mand is licht conisch. De bodem ervan ontbreekt: de reden waarom men deze mand in de waterput heeft gegooid. De diameter aan de mond van de mand bedraagt ca. 50 cm. De mand is opgebouwd uit vlechtwerk waarbij de twijg gebruikt voor de bovenste ring, dikker is dan de andere twijgen.

De functie van het voorwerp is nog niet uitgeklaard. In functie van conservatie werd enkel de grond aan de binnenzijde verwijderd. Pas na reiniging en conservatie zal het mogelijk zijn om het stuk meer in detail te bestuderen en er de functie van te bepalen. Tijdens het opgravingswerk werd gedacht aan een fuik. Doordat het object echter niet dubbelwandig is, lijkt het niet op de kleinere Romeinse paling-fuiken met ingevlochten trechter (schriftelijke mededeling P. van Rijn, BIAx). Ook het dichte vlechtwerk dat nauwelijks waterdoorlaatbaar is, pleit tegen een dergelijke identificatie (schriftelijke mededeling P. Schulten, Archeoplan). Een functie als wan, een schaalvormige mand om het kaf van het koren te scheiden, lijkt meer voor de hand te liggen (schriftelijke mededeling J. Bastiaens (VIOE), M. Dewilde (VIOE) en P. van Rijn).

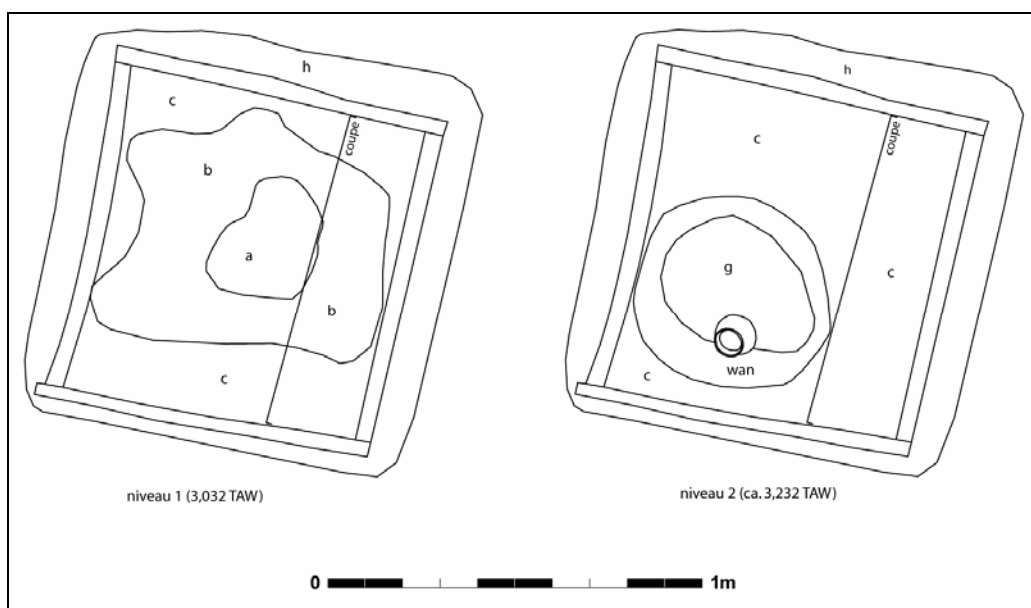

Fig. 4. Waterput in grondplan (niveaus 1 en 2).

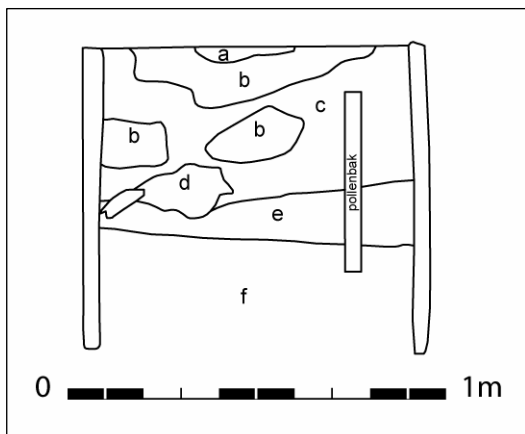

Fig. 5. Doorsnede van de vulling binnenin de bekisting van de waterput.

Legende bij figuren 4 en 5:

- a: homogeen donkergrijs, kleiig zand
- b: zwarte compacte laag bestaande uit turfachtige materie (resten van takjes en wortels)
- c: grijs tot bruingrijs, licht kleiig zand
- d: steriel bleekgrijs zand
- e: bruingrijs, licht gelensd, licht kleiig zand
- f: steriel bleekgrijs zand

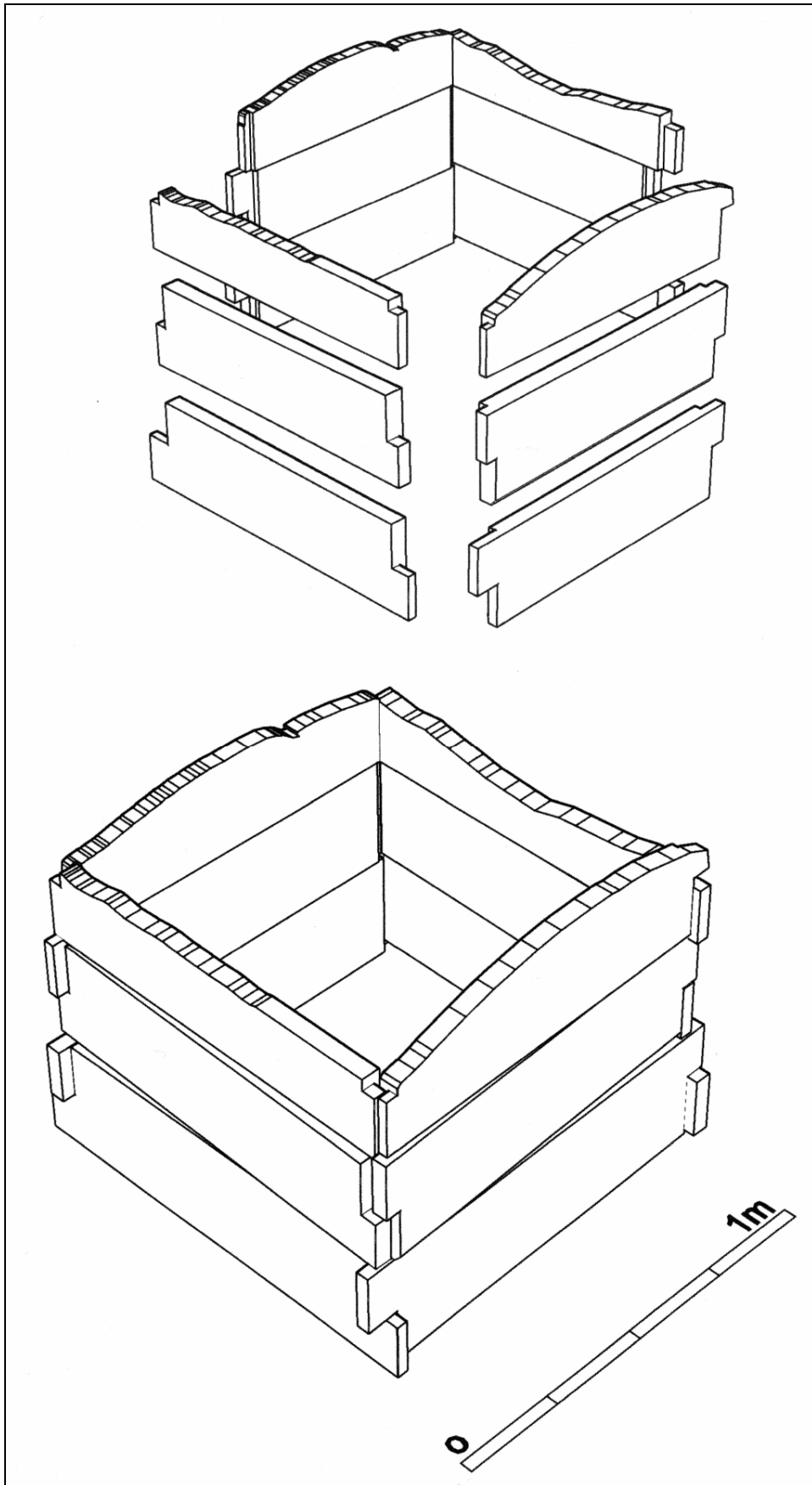

Fig. 6. 3D-reconstructie van de bewaarde bekisting van de waterput. Boven: planken deels uit elkaar 'getrokken'.

Fig. 7 en 8. Mos aangebracht tussen de naden van de planken.

Fig. 9. Gevlochten mand (wan ?) *in situ*.

4.2. Laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen

Tijdens de begeleiding van de werkzaamheden kwamen ook nog een vijftal laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen aan het licht (S2 t.e.m. 5) (fig. 2). Van S2, 3 en 4 kon enkel het profiel worden gedocumenteerd, van S5 zowel een profiel als een deel van het grondplan. S5 maakte waarschijnlijk deel uit van dezelfde kuil als S4.

S2: kuil met trogvormige doorsnede, uitgegraven tot een diepte van ca. 2,20 m onder het maaiveld. Deze kuil bestaat uit twee vullingen. De onderste vulling bestaat uit homogeen donkergrijs, kleiig zand. Enkele brede lenzen geel zand in deze vulling tonen aan dat na het graven de kuil deels inklapte. De bovenste vulling bestaat uit licht korrelig, donkergrijs kleiig zand vermengd met brokken bleek grijsgroene klei.

S3: kuil met onregelmatige vorm, uitgegraven tot een diepte van ca. 1,90 m onder het maaiveld. Deze kuil heeft eenzelfde opvulling als S2.

S4: kuil met vulling bestaande uit homogeen donkergrijs tot zwart kleiig zand. De vulling is rijk aan schelpresten en snijdt S3.

S5: kuil met vlakke bodem en gebogen wanden. In grondplan is deze kuil rechthoekig met afgeronde hoeken. Doordat S5 eenzelfde vulling heeft als S4 en ernaast ligt, wordt vermoed dat dit spoor wellicht deel uitmaakte van dezelfde kuil als S4.

De aanwezigheid van een randscherf van een kookpot uit het begin van de 14de eeuw plaatst S2 in de late Middeleeuwen. S3 is op basis van eenzelfde type vulling als S2 ook in die periode te situeren. Opvallend is dat in S2 en S3 ook wat Romeinse opspit werd verzameld. In kuil S5 kwam een scherf late steengoed aan het licht wat de jongere kuilen in de postmiddeleeuwse periode plaatst.

5. Resultaten in een ruimer kader

De Romeinse waterput maakte deel uit van de Romeinse *vicus*. Deze vondst bevestigt dat ook in de zone tussen het *castellum* en het deel van de *vicus* aangetroffen ter hoogte van de Kasteeldreef (Creus 1975) bewoning was. Eerdere vondsten langs de Weststraat en aanpalende straten hadden dit idee reeds gevoed (zie dossiers in Hollevoet 1985). Doordat het echter om vondsten buiten context ging, kon dit niet worden hardgemaakt. De constructiedatum van de waterput is nog niet gekend. Dendrochronologisch onderzoek zal hierin uitsluitsel moeten geven. Scherven van een beker Niederbieber 33 gevonden in de opvulling van de waterput plaatst de opgave nà ca. 200 na Chr.

De Romeinse waterput was wellicht niet de enige structuur in dit deel van de *vicus*. De aanwezigheid van Romeinse scherven, weliswaar buiten context, zowel in het voorste deel (Hollevoet 1985: dossier 212) als achterste deel (opgeraapt tijdens de saneringswerken) van het perceel, suggereren de aanwezigheid van bijkomende structuren. De reden waarom op het achterste deel van het perceel geen bijkomende Romeinse sporen werden aangetroffen, zijn recente afbraakwerken die verantwoordelijk zijn voor het vergraven van het bovenste deel van het pleistocene zand (zie § 1). Met uitzondering van de Romeinse waterput en de laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen, werden op het terrein, noch in grondplan, noch in de wandprofielen Romeinse of middeleeuwse sporen aangetroffen. Het ziet er dus naar uit dat enkel de diepste structuren de afbraakwerken hebben overleefd.

De laatmiddeleeuwse en postmiddeleeuwse kuilen maakten ongetwijfeld deel uit van de achtererven van de laatmiddeleeuwse en latere bewoning langs de Weststraat. De studie van de scherven aangetroffen in het voorste deel van het perceel (Hollevoet 1985: dossier 212) toont dat er reeds vroeger, vanaf de volle Middeleeuwen, ten laatste vanaf het begin van de 13de eeuw bewoning was. De vondsten en de kartografische bronnen (kaart J. Van Deventer) wijzen op doorlopende bewoning tot in de 16de eeuw. Op het einde van de 16de eeuw werd Oudenburg ingenomen door Oostendse vrijbuiters en soldaten. Oudenburg stond in brand en werd volledig verwoest. (Meulemeester 1994, 13-14). De kartografische bronnen (kaart P. Claeissens de Jonge, kaart Ferraris, kaart A. Sanderus) leren dat er op het einde van de 16de eeuw en tijdens de 17de en 18de eeuw geen bewoning was langs de Weststraat. Pas later, vanaf de 19de eeuw, werd er weer gebouwd.

6. Literatuur

CREUS I. 1975: *De Gallo-Romeinse nederzetting onder het laat-Romeinse grafveld van Oudenburg*, Archaeologia Belgica 179, Brussel.

HOLLEVOET Y. 1985: *Archeologisch onderzoek in de gemeente Oudenburg. Prospectie - analyse - synthese*, Gent (onuitgegeven licentiaatsverhandeling).

LAUWERIER R.C.G.M. 2009: Animal husbandry and fishing, In: WILLEMS W.J.H. & VAN ENCKEVORT H., *Vlpia Noviomagus. Roman Nijmegen. The Batavian Capital at the Imperial Frontier*, Portsmouth, Rhode Island, 158-164.

MEULEMEESTER J.L. 1994: *De Oudenburgse Stadhuizen*, Oudenburg.

VANHOUTTE S. ET AL. 2009: De dubbele waterput uit het laat-Romeinse castellum van Oudenburg (prov. West-Vlaanderen): tafonomie, chronologie en interpretatie, *Relicta* 5, 9-142.

Appendix 1: vondstenlijst.

spoonr.	laagnr.	periode	vondstcategorie	categorie	baksel	beschrijving (type/soort)	potonderdeel	som	opmerkingen
1	a	Rom.	ceramiek	handgemaakt aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	1	
1	c	Rom.	ceramiek	terra sigillata	Oost-Gallisch	Drag. 33	randscherf	1	
1	c	Rom.	ceramiek	metaalglansaardewerk	Moezel	Niederbieber 33 deukbeker	randscherf	1	rolstempel op schouder; zelfde individu als 1-e
1	c	Rom.	ceramiek	kruikschaal	Noord-Gallisch		wandscherf	1	
1	c	Rom.	ceramiek	fijn gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch	beker	bodemscherf	1	zelfde type bodem als 1-g
1	c	Rom.	ceramiek	gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch	kom/beker met eenvoudige, verdikte, naar buiten geplooid rand	randscherf	1	horizontale gladdingslijnen
1	c	Rom.	ceramiek	gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	1	verticale, parallelle gladdingslijnen; roet op buitenzijde en binnenzijde
1	c	Rom.	ceramiek	handgemaakt aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	1	
1	c	Rom.	ceramiek	handgemaakt aardewerk	Noord-Menapisch		bodemscherf	1	roet op buitenzijde wand
1	c	Rom.	ceramisch bouw materiaal	dakpan				2	
1	c	Rom.	dierlijk bot			rib rund		11	volledige stukken en fragmenten; min. 3 met snijsporen
1	c	Rom.	dierlijk bot			schouderblad schaap/geit		1	geperforeerd op twee plaatsen
1	c	Rom.	dierlijk bot			schouderblad rund		6	hakschouder, snijsporen, perforaties en scheuren
1	c	Rom.	dierlijk bot			schouderblad rund?		1	kapschouder
1	c	Rom.	dierlijk bot			hoef schaap/geit		1	
1	c	Rom.	dierlijk bot			beenfragmenten		5	
1	c	Rom.	dierlijk bot			kootbeentje		1	
1	c	Rom.	dierlijk bot			stuk ruggegraat klein dier		1	
1	c	Rom.	dierlijk bot			stuk skelet van zelfde dier		1	
1	c	Rom.	dierlijk bot			beenfragmenten		2	overlangs gekleefd
1	c	Rom.	dierlijk bot			kaakbeen schaap/geit		1	snijsporen
1	c	Rom.	dierlijk bot			kleine botfragmentjes		2	
1	c	Rom.	steen	Doomikse kalksteen				2	
1	e	Rom.	ceramiek	gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch	tronconische beker of kom	wandscherf	2	hals met horizontale gladdingslijntjes, buik met gladding; passende scherven
1	e	Rom.	ceramiek	metaalglansaardewerk	Moezel	Niederbieber 33 deukbeker	wandscherf	1	rolstempel op schouder; zelfde individu als 1-c
1	e	Rom.	ceramiek	fijn gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	1	
1	e	Rom.	ceramiek	gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	1	veel roet op buitenzijde
1	e	Rom.	ceramiek	metaalglansaardewerk	Moezel	beker	bodemscherf	1	volledige beker; groef onderaan wand
1	e	Rom.	dierlijk bot			volledige schouderbladen rund		2	1 ex. met scheur; allebei met hakschouder en snijsporen
1	e	Rom.	dierlijk bot			ribfragmenten rund?		3	
1	e	Rom.	dierlijk bot			bot n.g.		1	
1	e	Rom.	dierlijk bot			stuk skelet vermoedelijk van zelfde klein dier als ruggegraat en ander bot uit laag 1-c		1	
1	g	Rom.	ceramiek	fijn gereduceerd aardewerk	Noord-Menapisch	beker met hoge voet, bolvormige hals en hoge hals	volledige pot	1	1 klein gaatje en krak
1	g	Rom.	ceramisch bouw materiaal	dakpan				1	verbrand
1	g	Rom.	dierlijk bot			hoef schaap/geit		1	
1	g	Rom.	hout			stukje plank		1	
1	f	Rom.	nagel					1	
2		laattmidd.	ceramiek	gereduceerd aardewerk		kookpot met bandvormige rand	randscherf	1	begin 14de eeuw
2		midd.	ceramiek	gereduceerd aardewerk			wandscherf	1	
2		midd.	dierlijk bot			bot n.g.		1	
3		Rom.	ceramiek	Pompejaans rood aardewerk			wandscherf	1	
3		Rom.	ceramiek	handgemaakt aardewerk	Noord-Menapisch		wandscherf	2	passende scherven
3		midd.	dierlijk bot			schouderbladfragment		1	
3		midd.	dierlijk bot			fragment rib rund		1	
3		midd.	dierlijk bot			bot n.g.		2	
4		Rom.	ceramiek	terra sigillata	Oost-Gallisch	Drag. 31	randscherf	1	
4		Rom.	ceramiek	amforen	Zuid-Gallisch	Gauloise 4	wandscherf	1	vrij dunne wand
4		midd.	dierlijk bot			bot n.g.		1	diepe, brede snijsporen
5		midd.	ceramiek	handgemaakt aardewerk	Noord-Menapisch	kookpot	wandscherf	1	
5		volmidd.	ceramiek	gereduceerd aardewerk			wandscherf	1	
5		Rom.	ceramiek	geoxideerd aardewerk	Eifel (Mayen)	pot	wandscherf	1	
5		postmidd.	ceramiek	steengoed			wandscherf	1	
5		midd.	steen			grove zandsteen		1	